

Benvinguts! Estic content de conèixer-vos i de compartir amb vosaltres la joia de la canonització del germà Carles. En ell hi podem veure un profeta del nostre temps que ha sabut il·luminar l'aspecte *essencial* i *universal* de la fe.

L'essencial, en condensar, el fet de creure, en dues paraules senzilles, en les quals tot hi és comprès: "*Jesus - Càritas*"; i sobretot tornant a l'esperit dels orígens, a l'esperit de Natzaret. Desitjo també que vosaltres, com el germà Carles, continueu imaginant-vos Jesús que camina

entre la gent, que realitza pacientment treballs difícils, que viu en el dia a dia d'una família i d'una ciutat. Què feliç és el Senyor de veure que se l'imita en el camí de la petitesa, de la humilitat i del compartir amb els pobres! Charles de Foucauld, en el silenci de la vida eremítica, en l'adoració i el servei als germans, va escriure: «*nosaltres posem en primer terme les obres, els efectes de les quals són visibles i tangibles, mentre que Déu dona el primer lloc a l'amor, després al*

sacrifici inspirat per l'amor, i a l'obediència derivada de l'amor» (carta a Marie de Bondy, 20 de maig de 1915). Això és *l'essencial*! Com a Església, necessitem tornar a l'essencial, no distreure'ns amb de tantes coses secundàries, a risc de perdre de vista la puresa simple de l'Evangelí.

I després la universalitat. El nou Sant va viure la seva identitat cristiana com a germà de tots, començant pels més humils. El seu objectiu no era convertir els altres, sinó viure l'amor gratuït de Déu, per mitjà de "*l'apostolat de la bondat*". En aquest sentit, va escriure: «*Vull acostumar a tots els habitants cristians, musulmans, jueus i idòlatres a que em considerin el seu germà, el germà universal*» (carta a Marie de Bondy, 7 de gener de 1902). I per fer-ho va obrir les portes de casa seva, perquè fos "*un port*" per a tots, "*el refugi del bon Pastor*". Us agraeixo que continueu aquest testimoni que fa tant de bé, sobretot en un temps en què ens arrisquem a tancar-nos en particularismes, augmentant les distàncies i perdent de vista el nostre germà. Malauradament, ho veiem a les notícies cada dia.

El germà Carles, en els treballs i en la pobresa del desert, escrivia: «*La meva ànima està sempre alegre*» (carta a l'abat Huvelin, 1 de febrer de 1898). Estimats germanes i germans, que la Mare de Déu us faci el do de conservar i alimentar la mateixa joia, perquè és el testimoni més clar que podem donar de Jesús en qualsevol lloc i en qualsevol moment.

Bona feina! Us beneixo i us demano que continueu pregant per mi. Gràcies!

Roma, Ciutat del Vaticà 18 de maig de 2022